

WHAT?

BOOM!

OM

KADA FUREŠT
POSTAJE DALMATINAC

PULP FICTION

KADA FUREŠT POSTAJE DALMATINAC

Spavajući tipičan dalmatinski san, nekih dvanaest do trinaest sati, u jednom trenutku se pred zatvorenim očima pojavila tolika bjelina, toliki bljesak uz osjećaj da me odvaja od kreveta i uzdiže prema gore. Toliko uvjerljivo, ali toliko uplašeno da me nosi gore u čistilište. Pomislim živ sam i rekoh: "Neću, nećeš me na taj blinker dobiti". Upлашен polako otvaram jedno oko. Ne mogu oba jer nije po dalmatinski. Na to jedno oko jedva da vidim. To što vidim je obećavajuće. Ipak sam ostao prikovan na krevetu. Otvaram i drugo oko, jedva. Škiljim na oba. Nate-

čenih očiju od spavanja kao da sam ušao u ring sa Željkom Mavrovićem u najboljim danima. Da izmijenimo par udarača. Davajući mu malo oduška da se ispuše i spuštenih ruku me izudara po faci tako da su mi oči natekle da jedva vidim. A što bi bilo da sam digao ruke. Jadničak bi se slomio od boli. Nisam imao srca srušiti ga. Neka mu. Ako ga to veseli. Biti pobjednik.

Stavljam naočale na svoje natečene oči koje su bujale svakom minutom mog polumrtvog oduzetog tijela i duše urojenim u taj dalmatinski san u kojem čovjek ne napravi niti jedan pokret, spavajući. Oduzet od stvarnosti. Makar su se tu večer i Bogovi urotili grmljavinom napavši naše malo Seoce onkraj Dubrovni-

ka. Niti oni mi nisu mogli natjerati strah u kosti i valjda tako prkosni kao da su baš mene htjeli probuditi, pojačali s obilatom kišom i još jačom grmljavinom da me izbave iz mog polumrtvog dalmatinskog sna. Nisu uspjeli. Poraženi u svojim namjerama, povukli su se, gore u nebesa gdje im je i mjesto. I ja nekada moram biti pobjednik.

Tako polućorav dižem se iz kreveta. Nikako naglo, da se slučajno ne bi odmah umorio. Kako da počnem dan umoran, pa da moram odmah leći. Kažu: "Carpe Diem" i ja se toga stojički držim. Nije dopodne samo dan ima nešto i u poslijepodnevnu. Još vremena za dronjku. A i uštedio sam ne doručkujući. Štedan, kakav jesam, prolazim kraj već postav-

ljenog stola za ručak i izlazim na balkon. Kroz škiljave oči primijetih taj dugo očekivan dan. Taj dan oličen prirodnom ladovinom, skrivajući sunce da ne može pržiti baš kako ono hoće, toliko jako i bez iole milosti za nas koji ladovinu doživljavamo kao Bog Apollon, Bog muške ljepote. Apollon koji se možda malo našalio s mojom ljepotom, ali nam želi prvenstveno dobro i ugoditi, našim isklesanim tijelima. Ne doživljava nas kao komad mesa postavljenih na vruće rešetke ogromnih gradela. Tog Boga, sina Zeusa i Lete, Apollona možemo i nazvati Bogom ladovine, pošto je on Bog muš-jačke ljepote sljubljene s tom ladovinom. Pravi mušnjaci nisu čvarci da se prepeku na tom bogom danom suncu, suncu koje nekada ima razumijevanja za nas,

a ne kada prži i to namjerno, da baš od nas želi napravi te čvarke ilitiga sarajevske ćevape pečene na tom čudesnom ćumur. Zašto nekada nema milosti. Ne znam. Samo znam da je danas moj dan. Da me je Apollon vidio kako patim, kako znoj obljeva moje tijelo i kako sam bespomoćan i jadan, preživljavajući dan po dan, kao riba na suhom. Hvala ti Apollo-ne, od uvijek si bio ljudina puna razumijevanja za nas mužjake.

Samo da mi još oči splasnu da neki kurac vidim i Mirosos - grčki Heroj gluposti i zajebancije, će uživati u ovom prekrasnom danu punom ladovine, kuda god krenuo.